

Кръгла маса

„Да запазим културната идентичност“

в рамките на проект BGRS0200060 „Природен и културен туристически потенциал като основа за развитие на трансграничния регион“

невна кръгла маса на тема „Да запазим културната идентичност“.

Събитието се проведе в Балнеохотел „Тинтява“ – гр. Вършец с участието на 50 представители на институции и организации, местни власти и хора, работещи в областта на съхранението на културата от община Вършец, Р. България и Община Сокобаня, Р. Сърбия.

В рамките на кръглата маса с помощта на двама експерти бяха инициирани идеи, възможности и добри практики, които да бъдат включени в стратегическите документи, разработвани от Община Вършец в качеството ѝ на Проектен партньор 3, а именно: „Генерален (общ) план за управление на възстановяването и насърчаване на устойчивото икономическо използване на природните и културните обекти“ и „Маркетингова стратегия „Интегриран еко и културен туризъм в трансграничния район“.

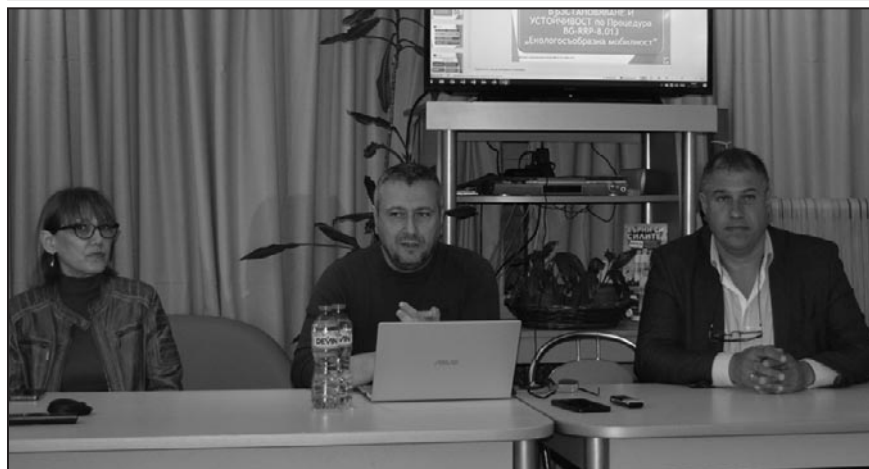
Тази публикация е създадена по Проект „Природен и културен туристически потенциал като основа за развитие на трансграничния регион“, Договор за субсидия No РД-02-29-731/09.07.2025 г., съфинансиран от Европейския съюз чрез Програма INTERREG VI-A IPA България – Сърбия“ 2021-2027 г. Съдържанието на документа е отговорност единствено на Община Вършец и по никакъв начин не отразява официалната позиция на Европейския съюз.

Община Вършец, в партньорство с Туристическа организация – Сокобаня, Екологично дружество - Сокобаня, Фондация „Монтана утре“ и Народно читалище „Христо Ботев – 1900, гр. Вършец“, реализира проект BGRS0200060 „Природен и културен туристически потенциал като основа за развитието на трансграничния регион“, Договор за субсидия No. РД-02-29-731/09.07.2025 г., в рамките на програмата ИНТЕРРЕГ VI-A ИПА БЪЛГАРИЯ-СЪРБИЯ 2021-2027.

В периода 30.03 – 02.04.2026 г. Фондация „Монтана утре“, като партньор 4 по проекта, организира четирид-

Монтана и Враца завършиха първия си общ проект за екологичен транспорт

Успешна инвестиция „Мобилност и зелен транспорт в общините Монтана и Враца“ отчетаха на заключителна пресконференция зам.-кметът на Община Монтана Тихомир Антонов и зам.-кметът на община Враца Цветан Стоичков

Инвестицията е изпълнена през последните две години по Националния план за възстановяване и устойчивост и е в размер на 5,7 милиона евро. Поддръжките за дейностите, реализирани през периода, бяха представени от зам.-кмета Тихомир Антонов. Доставени са общо 14 електрически автобуса за подобряване на транспортната свързаност, екологосъобразната мобилност и по-добрия комфорт на пътниците. Осем от превозните средства са за Враца и 6 - за Монтана. Поставени са необходимите зарядни станции. И в двата града електробусите вече изпълняват градски линии.

Това е първият общ проект Монтана и Враца, уточни Антонов. Като част от интегрирани териториални инвестиции двете общини имат още няколко съвместни проекта, които се финансират по различни оперативни европейски програми. Един от проектите отново е насочен към подобряване качеството на обществения транспорт. Планира се в Монтана да бъдат въведени още 6 електробуса по този проект. Ще бъде разработена и система за електронно наблюдение, чрез която да се проследява изпълнението на курсовете по отделните линии. Като част от системата на 15 спирки ще бъдат монтирани и електронни информационни табла с разписанието на електробусите, уточни Даниела Генурова

– н-к отдел „Транспорт“ в Община Монтана.

„Свидетели сме на нещо, което допреди няколко години беше невъзможно, защото двете общини бяха конкуренти, заяви зам.-кметът на община Враца Цветан Стоичков. Оказа се, че съвместното ни партньорство дава доста добри положителни резултати. Това е плод на изключително голям труд на двата екипа, които, държа да подчертая, работят безвъзмездно. Минаха много проверки и нямаме корекции. Работим по още проекти заедно и се надявам след две години да се поздравим с добри резултати“, каза още Стоичков.

Община Монтана

Кметът Златко Живков откри 18-ото издание на Национален фолклорен конкурс „Напеви от Северозапада“

Като патрон на събитието той приветства участниците с „добре дошли“ в града и им пожела успешно представяне. Г-н Живков подчерта, че те са пазители на традицията, която съхранява нашата национална идентичност. Той отправи покана към тях и догодина да се включат в конкурса, който ще се завърне в обновения до неузнаваемост Общински младежки дом - Монтана.

Директорът на институцията Мариета Найденова благодари на кмета за подкрепата, която оказва на събитието.

В конкурса ще се състезават младите фолклорни таланти в раздел „Народно пеене“. В голямата и в камерната зала на Драматичен театър „Драгомир Асенов“ ще се надпяват деца от близо 20 населени места, сред които Видин, Враца, Монтана, Русе, София, Пловдив.

Конкурсната програма започна с една от най-популярните торлашки песни „Ката пера на рекуту“, представена от Тиана Михайлова от ДГ №5 „Дъга“ – Монтана. А в камерна зала първа на сцената застана Виктория Иванова от ФА „Ситница“ от града домакин.

Жури, оглавено от проф. д-р Светла Станилова - дългогодишен преподавател в АМТИИ - Пловдив, диригент, музикален педагог, етномузиколог, ще оценява гласовитите деца. Заедно с нея професионалното си мнение ще дават нашата землячка Соня Чакъррова – народна певица и диригент на хора на ансамбъл „Шевица“, Николета Николова – артист-изпълнител в хор „Ваня Монева“ и преподавател в няколко музикални школи, и Марина Маринова - хоноруван асистент в НМА „Проф. П. Владигеров“, музикален редактор и водещ на фолклорни предавания в Българското национално радио.

Нашата страница за Корея

Въоръжените сили на корейската революция

Историята на корейската революция е в голяма степен история на въоръжената борба срещу империализма и на изграждането и укрепването на революционни въоръжени сили. Корените на Корейската народна армия са в годините на антияпонската въоръжена борба. **На 25 април 1932 година Ким Ир Сен създаде Антияпонската народна партизанска армия, която по-късно беше реорганизирана в Корейска народна революционна армия(КНРА).**

Още през тези години корейските революционери от собствен опит научиха, че е възможно да се воюва успешно срещу противник, който има огромно превъзходство във въоръжение и численост, и в тази борба трябва да разчитат главно на собствените сили. Партизанските бази бяха превърнати в крепости с подръчни средства. Тъй като липсваха бетон и стомана се копаеха траншеи и подземни тунели, по пътищата се уст-ройваха барикади с камъни и дървета. Липсваха радиостанции и телефони и затова беше създадена система за предупреждение на населението състояща се от наблюдателни постове и прости средствата за сигнализация (флагчета, фенери и т.н.). Цялото население на базите беше въоръжено и преми-наваше военно обучение. Бяха постигнати забележителни успе-хи в ремонта и дори производството на оръжия и боепри-паси със собствени сили. Собственото производство, наред с трофейното оръжие, бяха двата главни източника за въоръ-жаване на партизаните. Никой не разчиташе на външна по-мощ. Оцеляването и разрастването на корейската партизанска армия в продължение на толкова дълъг период, срещу огром-ното техническо и числено превъзходство на противника, беше възможно само в резултат на несломимия боен дух, подкре-пата на населението в съчетание с превъзхождащата страте-гия и тактика на гениалния пълководец Ким Ир Сен. Проведени бяха такива блестящи операции като превземането на гра-ничния град Почонбо на територията на Корея и „Трудния по-ход“. Основната цел на операцията в Почонбо беше повдигане духа на корейците и разсейване мита за „непобедимостта“ на японската армия. По това време победите на японците в Китай бяха изплашили значителна част от корейското население, което преувеличаваше силата на японската армия. „Убежде-нието в непобедимостта на врага е равностойно на отрова, па-рализираща революционното съзнание на хората. За да се обезвреди тази отрова беше необходимо да се разсее митът за мощта на японската армия. Нужно беше нагледно да се покаже на хората, че макар и тя да е силна, то може да бъде победена и разгромена“ пише в своите спомени другарят Ким Ир Сен. Акцията в граничното градче премина точно по план, без нито една жертва от страна на партизаните. Партизанските отряди се съсредоточиха незабелязано на северния бряг на река Ялуцзян, преминаха реката и превзеха неголемия грани-чен град Почонбо на корейския бряг. Това беше образец за партизанска тактика: правилно избрана цел, незабелязано придвижване, абсолютна внезапност на нападението, активна пропаганда и успешно изтегляне на партизаните. Пропаган-дният ефект беше огромен – всички централни японски вест-ници, средствата за информация в окупирана Корея, в Китай и СССР отразиха акцията.

Расте отбранителната способност на Корейската народна армия

Ракетната администрация на КНДР на 19 април, проведе изпитание, за да оцени мощността на бойната част на модер-низираната тактическа балистична ракета земя-земя Хвасон-11 Ra.

Уважаемият другар Ким Чен Ун, генерален секретар на Ко-рейската трудова партия и председател на Държавния съвет на КНДР, наблюдаваше изпитанието.

Целта на изпитанието беше да се проверят характеристиките и мощността на касетъчна и осколочно-фугасна бойни части, използвани в тактическата балистична ракета.

Пет тактически балистични ракети, изстреляни към целевата зона около остров на около 136 км разстояние, поразиха площ от 12,5~13 хектара с много висока плътност, демонстрирайки напълно своята бойна мощ.

Другарят Ким Чен Ун изрази голямо удовлетворение от ре-зултатите от изпитанието, като заяви, че разработването и въвеждането на различни касетъчни бойни части може да от-говори на оперативните нужди на КНА по ефективен начин и че е от голямо значение във военните действия да се повиши способността както за високоточното поразяване на целта така и за поразяване с висока плътност на конкретна целева зона.

Той високи оценки новите технологии, които са ценен резул-тат и доказват, че организирането на група, специализирана в изследвания на различни ракетни бойни части, и петте години, посветени на това, не са били напразни.

Той насърчи изследователските групи в областта на отбра-нителните науки, надявайки се, че те ще постигат непрекъснати успехи във важните начинания за придобиване и актуализи-ране на различни ултрамодерни технологии.

На 12 април бяха проведени изпитателни стрелби на стра-тегически крилати ракети и противокорабни ракети за проверка на оперативната ефективност на разрушителя „Чой Хен“ от Военноморските сили(ВМС) на Корейската народна армия

Другарят Ким Чен Ун, заедно с водещи служители в об-ластта на националната отбрана и командващи офицери на ВМС, наблюдаваха изпитателните стрелби.

Изпитателните стрелби имаха за цел да проверят интегри-раната система за командване на оръжията на военния кораб и да запознаят моряците с действията при стрелбата с тези ракети, както и да потвърдят точността и процента на попаде-нията на подобрената против заглушаване, нова активна на-вигационна система на ракетите.

Две стратегически крилати ракети и три противокорабни ракети бяха изстреляни от разрушителя „Чой Хен“. Времето за полет до целите на стратегическите крилатите ракети беше от 7869 до 7920 секунди, а на противокорабните ракети – от 1960 до 1973 секунди по зададените маршрути в небето над

„Трудният поход“ имаше за цел КНРА да излезе от обкръ-жението на врага и да съхрани своите сили. Операцията беше проведена в началото на 1939 година и позволи на КНРА да достигне с минимални загуби, през май 1939, нов район на действие на границата на Китай с Корея. Походът продължи 110 дена през които КНРА измина около 400 километра. Той се проведе в неопируемо тежки условия на дълбок сняг над 2 метра, студове до минус 40 градуса, липса на храна и непре-къснато преследване. Тактиката на корейските партизани през този период се характеризираше с висока мобилност на пар-тизанските части, перфектна маскировка и укриване от на-блюдението на врага и успешно прилагане на принципа на съсредоточаване и нанасяне на удари с големи сили, когато противника е разпръснат и се опитва да контролира голяма територия и разделяне на собствените сили и действия с малки отряди когато противника съсредоточи своите сили...

След освобождението на страната беше създадена Корей-ската народна армия, която наследи всички традиции на пар-тизанската армия и се покри със слава в Отечествената осво-бодителна война срещу агресията на американския империализъм. Очевидно, че всеки опит за разпалване на нова война на Корейския полуостров от САЩ е обречен на още по-тежко поражение отколкото във войната през 1950-53 година. През 2003 година САЩ използваха като повод несъ-ществуващи оръжия за масово унищожение в Ирак, за да на-паднат и окупират тази страна. Те извършиха това, когато се убедиха, с международни инспекции, че в Ирак няма такива оръжия. Днес те нападнаха Иран защото са убедени, че той няма ядрени оръжия.

Заплахите на САЩ принудиха КНДР да създаде свой ра-кетно-ядрен потенциал за възпиране на агресия. В края на 2011 година, след внезапната смърт на Ким Чен Ир, начало на държавата беше избран другарят Ким Чен Ун. През изми-налите години по неговото ръководство КНДР, успя да раз-работи и успешно изпита, изцяло със собствени сили, най-мощни и съвременни междуконтинентални балистични ракети с течно и твърдо гориво, а през септември 2017 беше извър-шено успешно изпитание на най-съвършен и мощен двусте-пенен термоядрен боен заряд за балистична ракета. И всичко това беше направено в условията на невиджан външен натиск и санкции. Разбира се наред с развитието на ракетно-ядрените оръжия през този период не изоставаше и модернизацията на конвенционалните въоръжения на КНА. Очевидно тради-циите от периода на създаването на въоръжените сили на ко-рейската революция на 25 април 1932 година са живи и днес се развиват на ново качествено различно равнище.

При успешните изпитания на междуконтинентални бали-стични ракети Ким Чен Ун заяви, че всъщност мишената на тези ракети е самата война. Те трябва да направят невъзможна нова агресия на империализма в Корея. КНА и днес продъл-жава да бъде във висока бойна готовност като защитник и ед-новременно строител на силна и процъфтяваща социалисти-ческа държава.

Западнокорейско море. Всички те поразиха зададените цели с изключителна точност.

В същия ден другарят Ким Чен Ун изслуша доклад за пла-нираните оръжейни системи на строящите се сега нови раз-рушители № 3 и 4 и направи важно заключение. Той изрази голямо задоволство от факта, че готовността за стратегически действия на КНА е качествено засилена на базата на послед-ните постижения в областта на националната отбранителна наука. Заявявайки, че неизменната национална отбранителна линия и най-важна приоритетна задача на партията е постоянното и неограничено укрепване на надежден възпиращ яд-рен потенциал, той изясни важните задачи за по-нататъшно укрепване на стратегическите и тактическите атакуващи спо-собности, които са ключов компонент на възпиращия ядрен потенциал и за подобряване и усъвършенстване на спосо-бността за бързо реагиране.

Академията за отбранителни науки и Ракетната админист-рация на КНДР проведеха изпитание на електромагнитна оръ-жейна система, боеприпаси с въглеродни влакна, проверка на бойната ефективност на мобилна зенитно-ракетна система с малък обсег и оценка на бойното приложение и ефективност на касетъчна бойна част на тактическа балистична ракета, Изпитанията се проведеха на 6, 7 и 8 април.

Те бяха ръководени от генерал Ким Чен Сик, член на Цен-тралната военна комисия на Корейската трудова партия. Той заяви, че електромагнитното оръжие и боеприпасите с въгле-родни влакна са специални средства от стратегически харак-тер, които могат да бъдат комбинирани и прилагани към раз-лични военни средства в различни сфери.

Бюрото за изследвания на зенитно-ракетните системи на Ракетната администрация проведе изпитание, за да провери бойната ефективност на мобилната зенитно-ракетна система с малък обсег.

Институтът за балистични ракетни системи и Институтът за бойни части към Ракетната администрация проведеха из-питание за оценка на бойното приложение и ефективност на касетъчните боеприпаси на бойна част за тактическа бали-стична ракетна и потвърдиха, че тактическата балистична ра-кета земя-земя Хвасон-11 Ка, снабдена с касетъчна бойна част, може да превърне в пепел всяка цел, на площ от 6,5~7 хектара.

Проведено беше и изстрелване за изпитание на максимал-ното натоварване на двигателя, на ракетата когато се използ-ват евтини материали за неговото производство.

Ракетната администрация заяви, че проведените изпитания са от голямо значение за развитието на въоръжените сили на КНДР.

Церемония за започване изграждането на болница символ на дружбата между КНДР и Русия

Пхенянь, 23 април (KCNA) - Болница символизираща дружбата между КНДР и Русия ще бъде построена на живописния бряг в крайбрежната туристическа зона Вон-сан Калма, на фона на бързото развитие на многостра-нен обмен и сътрудничество между двете страни за по-вишаване на благосъстоянието на техните народи.

Строежът на болницата отбелязва още един важен етап в задълбочаването на приятелството и братството между народите на двете страни и е символ на новия етап в развитие на двустранните им отношения.

Церемонията по първа копка за изграждането на бол-ницата на дружбата между КНДР и Русия се състоя в град Вонсан на 22 април 2026.

На церемонията присъстваха Ким Ток Хун, първи ви-цепремиер на кабинета на КНДР, Ким Ту Вон министър на здравеопазването на КНДР а от руска страна минис-търът на здравеопазването на Руската федерация Ми-хаил Мурашко и други членове руската правителствена делегация, намираща се на посещение в КНДР, и слу-жители на руското посолство в Пхенянь. Изпълниха се националните химни на Руската федерация и Корей-ската народнодемократична република.

На церемонията бяха произнесени поздравителни речи и благодарствени думи.

Ким Ту Вон отправи топли поздравления от името на правителството на КНДР към проектантите и строите-лите на болницата. Днес приятелските отношения между КНДР и Русия се развиха в непобедим стратеги-чески съюз под специалната грижа на висшите ръково-дители на двете страни и се изпълняват гигантски и зна-чими съвместни планове за просперитет и насърчаване на благосъстоянието на двата народа. Завършването на болницата ще е голяма придобивка не само за жите-лите на региона, но и за посетителите на туристическия курорт от световна класа, в който тя е разположена, каза той. Той подчерта, че болницата на дружбата между КНДР и Русия ще бъде построена като монумент-ална сграда и модерен здравен център с отлична ле-чебна среда и система за медицинско обслужване.

Михаил Мурашко топло поздрави участниците в це-ремонията по изграждането на болницата от името на правителството на Руската федерация, като заяви, че днешното събитие не е просто полагане на основите на една болница, а полагане на основите за дългосрочно и ползотворно сътрудничество в областта на общес-твеното здравеопазване между двете страни. Изгражда-нето на тази болница на дружбата е от особено значе-ние, тъй като е изпълнение на споразумение, постигнато от другаря Владимир Владимирович Путин, президент на Руската федерация, и другаря Ким Чен Ун, пред-седател на Държавния съвет на Корейската народно-демократична република, на тяхната историческа среща, каза той, добавяйки, че това е ясен пример за стабилното развитие на сътрудничеството между двете страни. Той изрази убеждение, че ще бъде постигнат успех, както в изграждането на болницата, така и в обу-чението на медицинските кадри, които ще работят в нея и болницата ще допринесе за укрепване на здравето на хората и ще символизира солидните приятелски от-ношения между Русия и КНДР. Приятелските и добро-съседски отношения между Руската федерация и Ко-рейската народнодемократична република се основават на равенство, взаимно уважение и доверие и церемо-нията по първа копка на тази болница доказва, че гра-ницата между Русия и КНДР не е стена, а отворена врата за приятели.

В изказванията беше изразена волята за успешно продължаване на широкото сътрудничество между двете страни в бъдеще.

Водещи служители на правителствата на двете страни изкопаха първата лопата пръст, за да отбележат началото на строителството.

Монтана

Кметът Златко Живков награди победителите в първия кръг на конкурса „С очите си видях бедата“

Седем момичета от се класираха за втория кръг на националния конкурс за рисунки „С очите си видях бедата“. Кметът на Монтана награди победителите в три възрастови групи

В I група - от 7 до 10 години, на първо място е Невена Найденова, на 8 години от I основно училище „Св. св. Кирил и Методий“. На второ място е Ванеса Милчова, на 9 години, от V ОУ „Христо Ботев“, а на 3 място е Елизабет Бойчева, на 10 години, от VII СУ „Йордан Радичков“.

Във II възрастова група от 11 до 13 години, на първо място е класирана Божидара Евлогиева, на 13 години, от I ОУ „Св. св. Кирил и Методий“. На второ място е Габриела Цветанова, на 12 години, също от I ОУ, а на трето – Божидара Балова, на 13 години от VII СУ „Йордан Радичков“.

Берковица

Честване на 150 години от избухването на Априлското въстание

Годината е 1876, денят – 20 април. Паметна дата в българската история, в която предците ни се изправят срещу цяла империя в името на най-святото – свободата. Преди 150 години Априлската епопея е потушена с невиджана жестокост, но зверствата не остават скрити от световната общественост. Отзвукът от тях допринася за избухването на Руско-турската война и за Освобождението на България.

На 20 април пред къща музей „Иван Вазов“ – Берковица, се състоя официалното честване на 150-годишнината от избухването на Априлското въстание.

Програмата включваше откриване на изложбата „Ой, пушко, пушко, сестрице!“ с произведения на Иван Вазов от първата му стихосбирка „Пряпорец и гусла“, издадена преди 150 години в Букурещ, както и представяне на оръжия и експонати от периода на Априлското въстание и Освободителната война от фонда на Етнографски музей – Берковица.

Деца от IV група „Малинка“ към ДГ „Малина“ – Берковица, с ръководители г-жа Анна Недкова и г-жа Валентина Василева, изпълниха танца „Юнашка дружина Николина мома избави“.

Възстановката „Искрата на свободата“ беше представена от децата от IV група „101 далматинци“ към ДГ „Про-

В III възрастова група има само един участник – Ивайла Димитрова, на 14 години от III ОУ „Д-р Петър Берон“.

Националният конкурс „С очите си видях бедата“ е една от петте превантивни творчески инициативи на главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Министерството на вътрешните работи. Идеята е чрез изкуството да се пресъздадат представите на децата за бедствията в световен мащаб и начините на поведение и действие. Конкурсът цели да се създаде интерес към професията на пожарникаря и спасителя, да се възпита съпричастност, готовност за оказване на помощ, желание за участие в доброволческа дейност и опазване на околната среда. Акцентира се върху насърчаването и развитието на творчески заложби у децата.

Този година в общинския кръг на конкурса в Монтана са участвали 120 деца, съобщи Рангел Петков – мл. инспектор в Регионалната служба на ПБЗН в Монтана. От тях 7 ще продължат в следващия етап на областно ниво. Младите художници получиха своите грамоти лично от кмета Златко Живков и от началника на РС ПБЗН – Монтана Анатоли Трендафилов. На награждаването присъстваха гл. експерт по Отбранително мобилизационна подготовка на община Монтана Крум Крумов, преподавателите по изобразително изкуство Нели Тодорова, Виктория Михайлова и Петър Маринков и журналисти.

летна дъга“ – Берковица, с ръководители г-жа Виолета Стефанова и г-жа Цветелинка Георгиева.

Малките танцьори от Фолклорен клуб „Танцувай за здраве“, с ръководител г-жа Ирина Стоянова, представиха танц, посветен на Райна Княгиня.

Честването продължи с награждаване на победителите от общинския конкурс за есе на тема: „Каблешковото „Кърваво писмо“ днес...“. Отличените са:

- Първо място – Камелия Томова, 11. клас, ЛПГ
- Второ място – Сузана Григорова, гр. Берковица
- Трето място – Ангел Катранджиев, 10.

клас, ЛПГ

Поощрителни награди – Марио Горанов и Гертана Кръстева (10. клас)

Победителите бяха наградени лично от кмета на Община Берковица Радослав Найденов, който поздрави всички присъстващи.

Исторически доклад на тема „Априлското въстание – как саможертвата се превърна в история“ представи Мирослав Иванов – ученик от 8.6 клас към ПГ „Д-р Иван Панов“ – Берковица.

Присъстващите изгледаха и видеофилма „Гласове от пелелта“ на Теодора Иванова – ученичка от 10.6 клас към ПГ „Д-р Иван Панов“. Научен консултант и ръководител е г-жа Екатерина Григорова – учител по история и цивилизации.

За финал беше представена презентацията на Нейджъл Рачкова от 11.6 клас, ЛПГ – Берковица, на тема „Младен Павлов – единственият посрещач на Ботевата чета“. С нея тя спечели второ място на Националната историческа конференция „Априлското въстание“, проведена в гр. Кърджали на 18.04.2026 г. Научен консултант е г-жа Петя Генова.

Изложбата „Ой, пушко, пушко, сестрице!“ може да бъде разгледана до 04.05.2026 г. включително.

Започна „изкърпване“ на градските улици в Мездра и на междуселищни пътища в общината

Мирослав ГЕТОВ

Служители на Общинско предприятие (ОБП) „Чистота“ започнаха аварийно „изкърпване“ на компрометирани участъци от градските улици в Мездра и на междуселищни пътища в общината, които са в най-окаяно състояние.

Рехабилитацията на уличните настилки в града включва ул. „Христо Ботев“ (в района на бирената фабрика), ул. „Цанко Церковски“, ул. „Левски“, ул. „Хаджи Димитър“, ул. „Марин Дринов“, ул. „Паисий“, ул. „П. Р. Славейков“, ул. „Любен Каравелов“, ул. „Роза“ и др.

„Изкърпени“ са също проблемните участъци по общинския път Мездра - Брусен. Предстои да бъдат запълнени дупките по пътя Зверино - Игнатица.

За целта Община Мездра е закупила 25 тона плътен асфалтобетон, като при необходимост ще бъдат поръчани допълнителни количества, информира управителят на ОБП „Чистота“ Калин Стойчев.

По време на ремонтните дейности е въведена временна организация и безопасност на движението на моторните превозни средства. Спазването на създадената организация се извършва под контрола на Ивайло Тошев – началник сектор „ОМП и сигурност“ в Община Мездра и секретар на Общинския щаб за изпълнение на Общинския план за защита при бедствия.

Ядрената енергетика през погледа на Джен Зи

„Ядрената енергетика в ерата на зелената енергия“ беше темата на ученическото състезание, организирано и през 2026 г. от АЕЦ „Козлодуй“ съвместно със сдружение „Жените в ядрената индустрия“ – WiN България. Надпреварата, призната като добра практика от Международната агенция за атомна енергия, събра на 21 април представители на поколенията Z от три крайдунавски града – Оряхово, Белене и Козлодуй.

Много знания, креативност и мотивация демонстрираха пет отбора от: Професионалната гимназия по ядрена енергетика (ПГЯЕ) „Мария Склодовска-Кюри“ – Белене, Средно училище (СУ) „Христо Ботев“ – Оряхово, и козлодуйските ПГЯЕ „Игор Курчатов“, СУ „Св.св. Кирил и Методий“ и СУ „Христо Ботев“.

Трите фази на състезанието дадоха възможност на участниците убедително да докажат, че ядрената технология, развита и утвърдена в продължение на десетилетия, е надежден и устойчив източник на зелена енергия на фона на съвременните климатични и енергийни предизвикателства.

Авторитетното жури, съставено от уважавани експерти от атомната централа и от WiN България, оцени обективно всички участници и определи крайното класиране. Първо място спечели отборът на СУ „Св.св. Кирил и Методий“ (Козлодуй), следван от СУ „Христо Ботев“ (Оряхово) и СУ „Христо Ботев“ (Козлодуй).

Паралелно със състезанието за ученици от петте училища бяха организирани съпътстващи конкурси за есе и визуален електронен продукт, посветени съответно на темите „Ядрената енергетика или възобновяеми източници на енергия?“ и „Развитието на ядрената енергетика през годините“. Отличените автори в двете категории получиха заслужени награди, а двете най-добри творби бяха представени пред публиката в Дома на енергетика в гр. Козлодуй, където се проведе надпреварата.

Всички участвали училища получиха от атомната централа електронни ваучери на стойност 500 евро, с които по свой избор да закупят учебни материали и литература.

С целенасочените си усилия в подкрепа на младежите, изучаващи приложими в ядрената енергетика специалности от средното и висшето образование, АЕЦ „Козлодуй“ успешно изпълнява една от приоритетните си цели – формиране на следващото поколение технически експерти със специализация в ядрената сфера.

23 април – Световен ден на книгата и авторското право!

По случай този специален ден Община Вършец реши да го отбележи по един красив и вдъхновяващ начин – с поставянето на две нови пейки във формата на книга.

Едната пейка е посветена на д-р Дамян Иванов – емблематична личност за Вършец, оставила след себе си вдъхновяващи слова.

Другата пейка, също във формата на книга, е посветена на Христо Ботев – с негови вечни и любими думи, които носят духа на свободата.

Александър Симов: БСП се набута в пясъка на безкрайни компромиси

Кристи Петрова

Сбъркахме, че открихме война на много фронтове и че не излязохме навреме от управлението, каза социалистът пред "Телеграф"

– След шока от изборните резултати идва време за равностметки. Ще се съвземе ли БСП от преживяното?

– Всички знаехме, че БСП беше заплашена от този изход. Направихме

една кампания, в която се опитахме да влеем нова енергия на партията след трагичния експеримент да бъдем в коалиция с ГЕРБ и „Има такъв народ“, но не просто времето не ни стигна, а и политическите усилия се оказаха недостатъчни. Видяхме каква е равностметката. Мога да зaleyа читателите на „Телеграф“ с всякакви патетични уверения, че БСП не е мъртва, левицата няма да умре, БСП ще се върне на терена. И да кажа честно, аз вярвам, че това е така. Към момента левицата се нуждае от много здрав и трезв разум какво прави в тази ситуация. Противно на другите, аз не смятам, че проблемът на БСП идва оттам, че тя не знае къде е нейното място в политическата система, че не е наясно със себе си. Смятам просто, че БСП в последните няколко години се заплете в поредица от изключително кървави вътрешни битки, които изчерпаха нейните идейни сили. Хората искат от партиите не новини за това кой коя глава е отсякъл, кой с кого е влязъл в конфликт, а какво смята една партия да направи по отношение на техните доходи, по отношение на тяхното бъдеще, по отношение на това как ще живеят по-добре. В БСП този разговор отсъстваше. Отсъстваше, защото ние с много подмолно удоволствие се радвахме на вътрешни битки и боричкания. Осъзнавам, че подобни битки газират кръта, но не носят никаква популярност. И затова БСП днес плаща цената на това, че си позволи да бъде част от безвремието. Плаща цената на това, че загуби не просто посоката си, а идейните си основи. Видяхме, че избирателите са безмилостни и в момента, в който видяха нещо ново, различно и стабилно, те го надариха с цялото си доверие. Смятам, че БСП можеше да бъде такава партия и никога не успя да го постигне. Нека да отчетем и последния фактор – от пет години насам, може би от 2021 г., БСП влезе в цяла поредица от битки с Румен Радев, без да има смисъл да ги води, без да има някаква причина да го прави. В крайна сметка много трудно можеш да убедиш хората, на които си казал на два пъти, че „това е нашият президент“ и които са гласували за него, да им обясняваш, че той е някакъв враг, който се опитва да ти унищожи партията. И резултатът е това, което е. Сега най-лошото, което БСП може да направи, е да влезе отново в някакви вътрешнопартийни драми и битки, защото виждам, че много хора така отново усещат желание да се изколим, с „давайте отново конгреси и оставки“. Не смятам, че Крум Зарков е отговорен за този резултат. Той направи това, което направи - успя да вдъхне малко енергия и надежда. И той има пълното право да продължи започнатото и да се концентрира изцяло върху БСП, за да предложи вариант за връщането на партията на политическата сцена.

– Крум Зарков заяви още в нощта на изборите, че ние пълна отговорност за резултатите, каквито и да са те. Смелост или глупост беше да си купи фабрика на 8 септември?

– Нещото, което не мога да не уважавам в неговите действия, е, че в момента, в който се кандидатира за лидер, той прекрасно знаеше, че няма никакво политическо време и че битката, в която се впуска, е на 90 процента обречена. Но въпреки това реши да го направи. Направи го, воден от идеята, че БСП заслужава в сегашната ситуация да получи някаква политическа яснота за себе си. Да спре да е партия, набутана в пясъка на безкрайни компромиси и зависимости от други сенчести фигури. Ето това е големият проблем, който БСП трябваше да разкаже пред себе си. Защото управлението ни с ГЕРБ и ИТН с активната подкрепа на Делян Пеевски, да кажем, че ако в началото имаше основание да участваме в това управление, то след като стана ясно, че ние не можем да реализираме пълнотата от своите идеи и че това управление става зложник на интереси, които са далече от парламента, БСП трябваше да се махне. БСП не се махна, остана и на практика беше пусната на политическата борса и Крум се опита да спре това. Не се опитвам да силя суперлативи, че е направил всичко както трябва. Но е факт, че благодарение на него в момента БСП има ясен образ. Да, тя остана извън парламента и виждам и чувам безкрайните писъци на радост от средите на психодящото предвид на това, че тяхната дългогодишна мечта най-накрая се сбъдна. Но вън от това смятам, че много хора ще усетят и видят, че парламент без БСП не е същият. Защото БСП винаги е успявала да бъде глас на здравия разум. И точно това ни дава възможност сега, оставайки извън активния политически живот, БСП да се опита да се върне към себе си и да възстанови доверието. Аз смятам, че това не е напълно изгубен процес. Не смятам, че ще е лесно, напротив, влудяващо трудно ще е. Но БСП наистина има всички шансове да не изчезне в мазето на историята, а отново да бъде част от настоящето на политиката. > **на стр. 7**

„Неолибералната революция“ – ключови параметри и развитие

продължение от миналия брой

В геоикономически план „Американската глобализация“ създава специфична структура, на върха на която са глобализираните финансови институции най-вече със североамерикански, но отчасти и западноевропейски, а донякъде японски произход. Този глобализиран финансов капитал доминира производствени, търговски и прочее мощности, разположени по целия свят. Но ориентацията в нарастваща степен е насочена към страни с благоприятен климат и ниска цена на работната ръка, каквито несъмнено са страните от Източна, Южна и Югоизточна Азия – Китай, Индия и други. Ключов оператор на финансовите потоци са глобалистичните структури като МВФ и Световната банка, малко по-късно СТО/Световната търговска организация/, контролирани от САЩ, поточно от глобализирания американски финансов капитал. Основна световна резервна валута е доларът на САЩ. Значим елемент в геоикономически план е създаването на ЕС(Европейския съюз) като съюзна и доминирана от САЩ структура. Която, обаче, в никакъв случай не следва да се допуска да придобива позицията на самостоятелен фактор.

Една важна задача, която осъществяват глобалистичните структури, е въздействие върху страните в света в посока на формиране на „неолиберални модели на стопанска динамика“.Последните се опират на „три слона“: (1) Пълна или почти пълна приватизация на цялото стопанско пространство, включително и социалната сфера; (2) Квазилазарна конкуренция, тъй като е трудно да се говори за „честна пазарна игра“ в условията на свръхмонополизираното световно стопанство, като се изключат ниските етажи на същото; (3) Чуждите инвестиции като базов източник на развитие.

За социо-културната и социо-психологическата драма на човечеството, породена от „Неолибералната революция“

През десетилетията от края на 70-те години на XX век насам «Неолибералната революция», създава света на «Пост-модерна». Такива мастити носители на критична мисъл на Запад като Юрген Хабермас/See Habermas, Jürgen. The philosophical discourse of modernity: twelve lectures. Cambridge, Massachusetts: MIT Press. 1987. ISBN 0262581027/, Даниел Бел /Bell D. The coming of post-industrial society: A venture of social forecasting. – N.Y.: Basic Books, 1973, ISBN 0-465-01281-7/ и Зигмунд Бауман/Bauman Z. Life in Fragments: Essays on Postmodern Morality. London: Blackwell, 1995/ интерпретират постмодернизма като резултат от неоконсервативната политика и идеология, въвела неолибералната социо-икономическа парадигма. Съответно «Постмодернът» се характеризира с естетически еkleктизъм, фетишизация (т.е. прекалена или нерационална отдаденост на предмет, дейност и т.н.) на потребителски стоки и други отличителни черти на т. нар. пост-индустриално общество.

Постмодерността е отделен термин, описващ социалните и културните условия, свързани с епохата, в която възниква „Постмодерна“. Идеологическата база на модерното, на Модерна е рационализъмът, идеята за националната държава, проблемите, заявени от мислители като Карл Маркс, Зигмунд Фройд, теорията на относителността на Алберт Айнщайн и проблемите, поставени от квантовата теория.

„Постмодернът“ поставя въпроса дали тези идеали и идеи изобщо могат да съществуват. Като социо-културен феномен той е изключително противоречив и труден за дефиниране. Самият термин предполага, че е преминал периодът на Модерна, на Модерността. Постмодерните идеи са повлияли и влияят на философията, изкуството, литературата, архитектурата, дизайна, икономиката, интерпретацията на историята и културата от края на XX век до днес.

На този фон се питаме какво представлява «Неолибералната революция»в социо-културен план? Макар че е започната от неоконсерваторите, което предполага някаква привързаност към Традицията, тя, ръководена от интересите на глобализирания капитал, много бързо осъществява дълбока вътрешна трансформация. Глобалният капитал изисква свобода за своето глобално действие, тъй като си поставя за цел да завладее света. На което действие между прочем пречи националната държава, била тя даже буржоазно-капиталистическа със своя патриотизъм/национализъм. Пречат също всякакви солидарни връзки в рамките на обществото, били те, например, работническа и професионална солидарност, но даже и семейната солидарност.

Глобализмът на неолиберализма се нуждае от «Глобалния индивидуалист», т.е. Човекът лишен от всякакви привързаности, независимо дали те са родени от Традицията - роднински, съседски, приятелски, служебни и други, или от Модерна – родолюбие, класова солидарност, идейна солидарност и т.н. В тази връзка е въвеждането на т.нар. «Джендърна концепция» и «Мултикултурализма», както и съответните политики, целящи тяхното внедряване в обществото и реализация на практика.

Например, «Джендърната концепция» признава наличието на множество «социални полове», а също «трансджендъризма»/т.е. смяна на пола/. Целта на същите е да разбият традиционното семейство и най-силната форма на солидаризъм – между родители и деца, братя и сестри.

«Мултикултурализмът» приравнява, слага знак на равенство и отрича естествения приоритет на местната, на приемачката култура спрямо тази на всякакъв род и вид «бежанци».Така «Мултикултурализмът» подрива устоите на националната държава, превръща света в т.нар. «Глобално село», в една нова «Вавилонска кула».

Но в замяна на лишаването от всичко гореспоменато трябва да се предложи нещо друго. «Неолибералната революция» го предлага – хедонизъм, ултраконсюмеризъм /свръхпотребителство/ и глобализираната «американска мечта». Т.е. мечтата да станеш богат. Основната ценност на неоли-

Проф. дфн, д-р ист. Нако СТЕФАНОВ

берализма, като общество на жестока конкуренция с цел максимизация на печалбата, е „личния успех“, изразен от стремежа този успех да се превърне в свръхбогатство, а то в свръхпотребителство. „Свръхпотребителство“ обгърнато от идеята за живота като „непрекъснат празник“. Една вечна „фiesta“, в която има максимум забавления, удоволствия, даже трепет, но няма труд, задължения и отговорности.

За постигането на такъв живот трябва да платиш определена «цена» - била тя престъпление, унижение, предателство. Но резултатът, т.е. постигнатата цел оправдава средствата Тъй като този резултат дава възможност да се достигне най-високо ниво на свръхпотребителство, на суперконсумация, като демонстративен израз на «успеха».

«Глобалният индивидуалист» преодолява това, «което му липсва» /по Арнолд Гелен – става дума, че човекът е същество, което не се задоволява от постигнатото, винаги съществува желание за нещо повече, именно тази «липса на нещо» е това, което го мотивира непрекъснато да действа, (Вж. Gehlen, Arnold. “Der Mensch, seine Natur und seine Stellung in der Welt”, Berlin, Junker und Duennhaupt, 1940, S. 123.) и запълва «вътре в себе си празнотата на небитието»(Вж. Александър Дугин, „Четвъртият път“, Изд. „Изток - Запад“, 2021, с.180.).

Но «Глобалният индивидуалист» не се интерессува от другите, не го интересува обществото, не го интересуват локални, национални, регионални и глобални трагедии или достижения. Неговата основна ценност е собственото «его». Той е нарцисист, егоцентрик и егоист в максимално възможна степен. Това е «Аз-ът» лишен от всякаква солидарност и отговорност към обществото и към другите, даже били те към най-близките – синовна солидарност и/или родителска отговорност.

Тук ще припомним известната мисъл на английския профсъюзен деец и публицист Тоимас Джоузеф Дайнинг (англ. ез. Thomas Joseph Dunning), често приписвана на Карл Маркс, тъй като той я цитира в своето най-известно произведение «Капиталът». Тази мисъл цитираме по "Dunning, Thomas Joseph. Trades Unions and Strikes: Their Philosophy and Intention. London: Published by the author, and Sold by M. Harley, No 5, Raquet court, Fleet Street, E.C., 1860, 52 p. «Капиталът», казва *Quarterly Reviewer (цитираната публикация погрешно сочи „Quarterly Reviewer“ вместо „Quarterly Review“ – влиятелно литературно и политическо списание, публикувано в Лондон от 1809 до 1967 г.), „избягва шума и злоупотребите и се отличава с плаха природа. Това е вярно, но не е цялата истина. Капиталът се страхува от липсата на печалба или от твърде малка печалба, както природата се страхува от вакуум. Но ако е налична достатъчна печалба, капиталът става смел. Осигурете 10 процента и капиталът ще предприеме всяко начинание; при 20 процента той се оживява; при 50 процента е готов да си счупи врата; при 100 процента потъква всички човешки закони; при 300 процента няма престъпление, което да не би рискувал, дори под страх от бесилката. Доказателство: контрабандата и търговията с роби.»*

С какво се отличава тази истина от XIX век с положението днес в XXI век. С една важна промяна. Тази характеристика на капитала, дадена от Т. Данинг демонстрира ценностния модел и манталитета на «Човека капиталист» – «Vir capitalista». В обстановката на т.нар. «национал-либерален капитализъм» това е преди всичко манталитета на ограничен социален слой – най-вече присъщ на едрите и средните капиталисти.

В новата обстановка на «Глобален неолиберален капитализъм», това следва да се превърне в ценностен модел на «Глобалния индивидуалист» – "Individualista Globalis", т.е. този манталитет да се наложи на най-широки социални слоеве от различни класи и социални групи. Когато масите поделят ценностите на господстващата върхушка те не се борят за социална справедливост и социално равенство, те не търсят социална солидарност, не се стремят към народовластие Тяхната борба, ако я има, е действие от типа «Стани, да седна».

Не бива да се забравя за обратната страна на тази ключова неолиберална ценност да станеш богат е страха да не се превърнеш в „губещ“/загубеняк, „loose“/. Като правило първият споменат „идеал“ – да станеш богат, е невъзможен за голямата част от обществото. В резултат на страха да не те приемат за «загубеняк», особено за младите хора, се раждат различни реакции: „ескейпизъм“ /от английски език: escarpism от escarp – бягам, избягвам/, т.е. бягство от реалността/, изолационизъм, морално унизителен адаптивизъм, пристрастеност към алкохол и наркотици, сексуални перверзии и излишества, а понякога жесток, безмислен и безпощаден бунт, насочен към всеки и към всичко, и всякакви други подобни.

Всичко това създава хаос. Но забележете при условие, че основната част от обществото е придобила гореописания манталитет, този хаос става „управляем“ от страна на „Силните на деня“. Защото целта на бунтуващите е „да избутат онези горе, за да седнат те и да вършат същото“. Такива „псевдо-революционери“ има много и с тях „Силните на деня“ се справят лесно, защото могат да ги „купят“. И го правят.

Страшното за „Силните на деня“ е да не възникне ядро и маса от хора с друг манталитет, отричащ "Individualista Globalis", хора с устойчива социална чувствителност. Ето такива са много опасни, защото те ще тръгнат на действия за смяна на системата.

Когато едно общество загуби своята социална чувствителност, когато немалка част от членовете на това общество се превръщат в социопати, желае това или не, но такова общество рано или късно е обречено на гибел. И спасението на такова общество е единствено в това в него да вземе връх „Човекът“ с голямо „Ч“, т.е. хората със социална чувствителност, поставящи обществен интерес над личния и групов егоизъм.

Западният тероризъм

Борис Армейски

Препоръчваме на нашите приятели и съмишленици книгата на Ноам Чомски и Андре Влъчек „За западния тероризъм. От Хиросима до дроновете“ (С. 2017). Книгата се основава на многочасовата беседа, която авторите провеждат помежду си през юни 2012 г. Андре Влъчек е американски политически анализатор, разследващ журналист и филмов режисьор. Обиколил е повече от 140 страни. Ноам Чомски е американски професор по лингвистика в Масачузетския технологичен институт, автор е на над 150 книги и е един от най-значимите критици на САЩ в света.

В следващите редове ще представим някои от основните позиции и идеи на авторите, които са разгледани в тяхната книга.

Още в началото на своята беседа Влъчек и Чомски се обединяват около основната теза, че жертвите на западния колониализъм и неоколониализъм по целия свят след края на Втората световна война са между 50 и 55 милиона души. *„Както изглежда, през този относително кратък период са станали най-много масови кланета в човешката история. Повечето от тях са били съпроводени с възвишени лозунги за свобода и демокрация. Шела европейски нации и такива, управлявани от хора с европейско потекло, са налагали западните интереси – интересите на хората от значение – в ущърб на по-голямата част от човечеството. Избаването на милиони е било нещо допустимо, смятано за неизбежно и дори оправдано“*. Наред с 50-те милиона, убити във войни, които са започнати от Запада, иили в прозападни военни праврати и др. под. конфликти, още стотици милиони са загинали косвено, безгласно и в абсолютна мизерия (стр. 20).

Ноам Чомски специално обръща внимание на т. нар. Англосфера („издънките на Англия“ – САЩ, Канада, Австрали). Според него това са „необичайни имперски общества, тъй като не само управляват местното население, а го елиминират. Заграбват земята и селищата им, а в повечето случаи ги избиват“ (стр. 23).

По пряка или косвена вина на Запада всяка година шест милиона деца умират поради недохранване и липса на медицински грижи, които биха могли да бъдат осигурени почти без никакви разходи (стр. 21).

Някои от най-големите зверства в наши дни се вършат на територията на Конго, където през последните години са загинали между три и пет милиона души. Техните физически убийци са местни въоръжени отряди, но зад тях стоят капиталистическите корпорации. Последните се домогват до рудата колтан, която западниците използват за производството на клетъчните си телефони. Интересите на западните корпорации, заради които загиват милиони хора в Конго обаче остават невидими (стр. 25-26).

Във връзка с „невидимостта“ на престъпленията на Запада, Чомски изтъква, че *„интелектуалната и нравствена колонизация е също толкова разпространена, колкото политическата и икономическата... Най-голямото постижение на йерархията и на гнета е да накараш неличностите да приемат, че положението им е нещо естествено“* (стр. 35).

Медиите имат голяма отговорност за прикриването на извършваните от Запада престъпления. Те осигуряват далеч по-малко свобода на словото от уж тоталитарните и недемократични медии в Китай и Иран. Чомски специално обяснява механизма на филтриране на информацията: *„... трябва да говориш така, че да се вместиш между две реклами. Следователно имаш право на три изречения. Ако можеш в три изречения да кажеш, че Китай е тоталитарно общество – моля. Ако искаш да кажеш например, че САЩ са най-голямата терористична държава в света, няма да те спрат, обаче ще звучиш сякаш си от Нептун, защото не разполагаш със следващите пет минути, за да обясниш какво имаш предвид. Така че можеш да избираш – или да повтаряш пропагандата и стандартните доктрини, или да звучиш като лунатик“* (стр. 49). Ето защо Чомски препоръчва при така предпоставени условия да се отказва медийно участие. Продължавайки темата за западната медийна политика Чомски обръща внимание, че от нея се е учил лично Гьобелс. Той разработва плана за германската нацистка пропаганда по модела на американската търговска реклама (във връзка с това се подчертава и фактът, че немските фашисти „бяха част от една и съща обща западна култура“).

Сякаш в отговор на многобройните дребнобуржоазни опити да се приравни водената от СССР политика на тази на САЩ и съвкупния Запад, Ноам Чомски отбелязва „нещо изумително“: *„Съветският съюз съществено субсидира Източна Европа, така че накрая тя става по-богата от Русия. Съветската империя е единствената империя в историята, в която имперският център е по-беден от колонииите“* (стр. 75). Влъчек го допълва, като припомня добрините на СССР и Източна Европа за света: те са начело в съпротивата срещу империализма, расизма и дискриминацията; подпомагат се борбите за свобода във Виетнам, в Африка, в Близкия изток, навсякъде; докато Западна Европа като цяло *„исторически е фашистка и е показвала това, като е плячкосвала цялата планета векове наред“* (стр. 78). Влъчек намесва в беседата и нашата родна България. Наблюденията му сочат, че у нас (както и в Русия и Украйна) *„...има голяма носталгия по комунизма... много хора в бившия СССР усещат празнота. Животът някак си загуби своето значение. Целите на СССР бяха въз вишени и някои от тях много впечатляващи – свобода за всички*

бедни по света, антиколониализъм, антиимпериализъм, социална справедливост...“ (стр. 78-79). Влъчек отхвърля и обвиненията за „десетки милиони загинали по политически причини“ по времето на Сталин. Погрешно е този съветски ръководител с неговите позиции и действия да бъде изваждан от историческия контекст. *„Идеята тотално да се отхвърлят съветската или другите комунистически системи единствено въз основа на масовите убийства, извършени през този период, би означавало да заклеим като нечовешки и провеждащи геноцид конституционните монархии и многопартийните западни демокрации. Британците, белгийците, холандците, германците, французите и другите западни нации са избили несравнимо повече хора в Африка, Азия, Близкия изток и навсякъде по света, отколкото Съветският съюз през същия исторически период“* (стр. 85). Т. нар. колапс на СССР се оценява и като „колапс на демокрацията в много отношения“. Изтъква се, че *„много страни по целия свят още щяха да бъдат колонии, ако не бе помощта, която техните освободителни движения получиха от Съветския съюз“* (стр. 86). Чомски допълва, че Куба има огромна роля за освобождаването на Африка.

Влъчек и Чомски се спират и на съвременното развитие на Китайската народна република. Те я сравнят с Индия, страна със сравнително сходен исторически път на развитие, с тази разлика, че там не управлява комунистическа партия и не се извършва социалистическа революция. Чомски отбелязва как за разлика от КНР в капиталистическа Индия (включително и по негови лични наблюдения) бедността и мизерията са „толкова оголени и кресящи“, че водят до смъртта на 100 милиона души. Същевременно при посещението си в Пекин той никъде не открива *„онази мизерия и бедност, която веднага шокира, когато отидеш в страни от Третия свят или дори в центъра на Бостън. Предполагам, че я има някъде, но аз не я виждах“* (стр. 99). Въпреки, че Китай е изтръгнал стотици милиони хора от лапите на бедността, а капитализмът в Индия е довел до смъртта на десетки милиони, западната пропаганда непрекъснато възхвалява Индия и заклеимява Китай. Влъчек е категоричен: *„Никой не може да ме убеди, че Китай е капиталистическа държава“* (стр. 100).

Засягайки в беседата си случващото се в Латинска Америка, Чомски обръща внимание на събитията в Хондурас след извършения през 2009 г. военен преврат. Там се извършват убийства на борци за човешки права, на профсъюзни активисти и въобще „насилието е излязло извън контрол“. Но тъй като диктатурата се подкрепя от САЩ (икономически инвестиции, военна база), зверствата стават „приемливи“.

Чомски и Влъчек се спират и на друг важен съюзник на САЩ – Саудитска Арабия. Нейната външна подкрепа за „най-екстремните форми на радикален ислям“ също минава за „приемлива“ поради стратегическото ѝ партньорство с Вашингтон.

В книгата се разглеждат и някои „меки“ форми за налагане на западното (и по специално на САЩ) влияние по света. Един такъв метод е отливът и приливът на инвестиции. Където се формират независими от Запада режими, има „отлив“, а където се налагат приятелски на Запада режими, има „прилив“ на инвестиции. Чомски обяснява, че става дума за нещо като „двойна колегия избиратели“: *„От една страна, собствените си народи, но също и националната и международна общност на инвеститорите, която провежда светкавичен референдум за политиките на правителството и ако не харесва тези политики, ги спъва чрез валутни спекулации, движение на капитал и други мерки. А втората избирателна колегия, международната инвеститорска общност, обикновено надделява над населението. Невинаги, но това е могъща сила“* (стр. 151).

Друга форма за налагане на американско влияние са наркотиците. След Втората световна война, за да установи контрол над Италия и Франция, и за да съкруши силното работническо движение в тези две страни, САЩ възражда мафията, която получаваше в отплата правото на контрол върху производството и разпространението на хероин. Днес САЩ прилагат тази „Френска връзка“ по целия свят: *„Където има преврат, интервенция, веднага след това влизат наркотиците и за това има основателна причина. Ако да кажем, ЦРУ сваля от власт правителството и подковава дейността на синдикатите, на първо място то се нуждае от човешки ресурс и след това от черни пари, които не могат да се проследят. Когато тези условия се съчетаят правилно, системата работи добре. Подобни примери се срещат по целия свят“* (стр. 157).

Беседата на Чомски и Влъчек не завършва с обичайния за подобни книги оптимизъм. Да, те говорят за „залез на американското могъщество“, за „острови на съпротивата“ (Латинска Америка, Китай, Иран), които носят надежда на човечеството, но, както и подхожда на един голям мислител, Чомски избягва категоричните позитивни изводи за бъдещето, а прогнозира два алтернативни и взаимно изключващи се пътя за разрешаване на противоречията, стоящи пред света: *„Протичат едновременно две тенденции. Външният наблюдател, изучаващ света, би казал, че първата е към самоубийство, като сканането от скала. Но другата е към нарастване на съпротивата и бележи известни успехи. През последните 30-40 години настъпиха промени и то доста значителни. Въпросът е коя от тези две тенденции ще надделее?“* (стр. 178).

Инженерно чудо: САЩ и Израел бомбардираха 6 моста – иранските инженери ги възстановиха за 96 часа

Иран не само оцеля след най-тежката бомбардировка на гражданската си инфраструктура в съвременната история по време на 40-дневната война, наложена му от американско-израелския алианс, но и постигна рядкото инженерно постижение да възстанови шест основни железопътни моста и десетки критични транспортни връзки за по-малко от 96 часа.

Един ключов участък близо до Кум беше отворен отново за по-малко от 40 минути, като ефективно неутрализира стратегията на противника за парализиране на нацията чрез икономическо задушаване. Докато вражеските военни планове изрично бяха насочени към железопътните мостове, надлезите на магистралите, електрическите подстанции и дори гражданските летища на страната, за да прекъснат веригите за доставки и да деморализират населението. Но вместо да осакати Иран, агресията демонстрира, че Ислямската република може да възстанови най-жизненоважните си артерии по-бързо, отколкото чуждестранните противници могат да ги унищожат.

Съвместната американско-израелска агресия, която започна на 28 февруари 2026 г., умишлено се разшири в по-късните си етапи от военни съоръжения до това, което стратегите на Пентагона открило нарекоха „логистична нервна система“ на иранската нация. През последните седмици на близо 40-дневната война американски и ционистки военни самолети удариха най-малко десет железопътни линии и свързаните с тях мостови конструкции в множество провинции.

Железопътните мостове близо до Кум, мостът Яхя Абад в Кашан, сводестият мост в Занджан, железопътният мост Хаштруд, железопътният мост Карадж в провинция Алборз и железопътният мост Чарбаг бяха ударени в координирана кампания за прекъсване на коридорите север-юг, откъсване на Техеран от северозападната граница с Турция и изолиране на свещения град Машхад от столицата.

Президентът на САЩ Доналд Тръмп многократно заплашваше да бомбардира мостове и електроцентрали, за да върне Иран „в каменната ера“, докато представители на израелския режим представяха ударите като необходими, за да прекъснат това, което те твърдяха, че е „движение на оръжия“. И все пак, това, което агресорите не успяха да отчетат, беше тридесетгодишната инвестиция на Ислямската република в собствени способности.

Както е документирано от иранските медии и потвърдено чрез кадри на място, ударите не доведоха до оперативна парализа. Вместо това те предизвикаха незабавен, координиран отговор от специализирани железопътни инженери звена, които бяха предварително разположени точно за такава евентуалност.

Сроковете за реконструкция надминаха всички конвенционални инженерни очаквания.

Според Хосров Самари, заместник-губернатор на провинция Кум, главният железопътен мост беше напълно възстановен и отворен отново за по-малко от 40 часа.

Мостът Яхя Абад в Кашан видя първия влак да преминава след само 72 часа интензивна работа. Железопътният мост Чарбаг последва примера му, като се върна към пълна експлоатация в същия 72-часов срок.

Във всичките шест идентифицирани точки на повреда, движението беше възобновено за по-малко от 96 часа. Това, което направи възможни тези безпрецедентни срокове, не беше импровизация, а десетилетия на съзнателно планиране и инвестиции в местни инженерни методи. Иранските железопътни специалисти използваха триетапна методика, която оттогава се превърна в модел. Непосредствената фаза, обхващаща от нула до 72 часа, включваше почистване на отломки, геодезическо заснемане с помощта на дронове и инсталиране на временни модулни участъци, произведени предварително.

Вместо да се опитат да извършат пълно възстановяване веднага, инженерите използваха сглобяеми стоманени фермени сегменти, бързомонтиращи се настилкови панели и временни пилони. Тези модулни системи позволиха възобновяването на железопътния трафик, докато постоянната реконструкция продължи паралелно.

Краткосрочната фаза на стабилизирание, завършена в рамките на няколко дни, включваше укрепване на оцелелите пилони и опори с помощта на високоякостни болтове и фугиращи смеси, повторно полагане на коловози и баласт, както и постепенно изпитване на натоварване с помощта на калибриран подвижен състав.

Бързото възстановяване в разгара на войната не се ограничаваше само до железопътните мостове.

Магистралата Хорамабад-Пол-е Зал е била бомбардирана няколко пъти, но маршрутите са били незабавно ремонтирани, като магистралата Хорамабад-Боруджерд-Арак е била отворена отново в същия ден, в който е обявено прекратяването на огъня.

Районът на тунела Пуне по този маршрут е бил обект на атаки може би пет пъти, което е накарало иранските инженери да предложат той да бъде наречен „Тунелът на съпротивата“ като постоянно свидетелство за провала на агресията.

Дори енергийната инфраструктура на страната, която е претърпяла значителни щети, е демонстрирала забележително възстановяване.

РБ „Гео Милев“

Маратонът на четенето „Деца на Монтана четат – 2026“ стартира!

Инициативата на РБ „Гео Милев“ за насърчаване на четенето се проведе за 21-а поредна година. С много усмивки, въображение и ентузиазъм деца от различни училища на гр. Монтана се потопиха в едно истинско книжно приключение. Откриването премина под формата на игра, в която приказни герои и вълшебни предмети „се бяха изгубили“ по пътя между 2 април – Международния ден на детската книга, и 23 април – Световния ден на книгата.

Малките участници влязоха в ролите на изследователи и детективи, за да помогнат на книгите да възвърнат своята магия. С помощта на въпроси, логика и въображение те разпознаваха приказки по скрити предмети от „вълшебното сандъче“. Всяка разгадана загадка връщаше по нещо ценно обратно в света на книгите. Аплодисменти съпътстваха всяка двойка, а кратките прочити на откъси вдъхновиха всички присъстващи да посягат по-често към книгите. Финалът донесе заслужена радост – всички изгубени предмети намериха своя дом, а книгите отново станаха цели и готови да разказват своите истории.

Директорът на библиотеката Анелия Иванова-Тодорова даде официален старт на Маратона, а в края на събитието всяко дете получи читателски дневник.

РБ „Гео Милев“

Среща с Маргарита Петкова

Поезията завладя Регионална библиотека „Гео Милев“ – Монтана, където десетки почитатели на словото се събраха, за да се срещнат с една от най-обичаните съвременни български поетеси Маргарита Петкова.

Повод за срещата бе представянето на най-новата ѝ книга „Докога, Маргарито?“, в рамките на кампанията „Походът на книгите“, която ежегодно насърчава четенето и срещите с любими автори в цялата страна.

„Маргарита Петкова не просто пише поезия – тя разказва истории за любовта, болката, надеждата и силата да бъдеш себе си. В нейните текстове мнозина откриват частица от собствените си мисли и чувства“, каза при откриването директорът на библиотеката Анелия Иванова-Тодорова.

Сред гостите бяха представители на културни институции, приятели и почитатели на поезията. Специален момент от вечерта бе участието на Мартен Калеев, който прочете и подари свое стихотворение на сладкодумната поетеса.

Дългата опашка за автографи в края на срещата бе ясен знак за признанието и обичта на публиката към таланта на поетесата – творец, чиито стихове продължават да вдъхновяват и докосват поколения читатели.

Монтана

Детското куклено театрално студио към НЧ „Разум 1883“ зарадва малките любители на театъра с нова постановка

След премиерата на спектакъла „Зелени игри“, състояла се на 15 април и събрала малки зрители и техните родители, на 16 април младите артисти посрещнаха като гости децата от ЦДГ 10 „Детелина“.

Представлението е създадено по идея на Наташа Крумова - ръководител на Детския куклен театър при НЧ „Разум 1883“ - Монтана, по приказката на Юлия Момчилова.

За доброто настроение и усмивките на децата се погрижиха младите актьори Виктор Рамос, Ивета Давидова, Ангела Методиева, Анабел Замфинова, Венислава Благоева, Цвети Гребчева, Севал Кемал, Мартин Петров и Красимира Георгиева.

Те получиха сърдечни поздравления от по-възрастната част на публиката, както и пожелания за успех в кукленото изкуство.

Кметът на Монтана: След златната година за баскетбола в Монтана, ще участваме в EuroCup

Кметът Златко Живков посрещна баскетболистите на Монтана, след като завоюваха шампионската титла на страната за седми път в своята история. Отборът завърши с 3:0 победи в плейофната серия срещу „Рилски спортист“. Това е трият трофей за клуба на Монтана след Купата на България през февруари и купата на Адриатическа лига в края на март.

Към тези отличия кметът прибави и златната топка, с която бе удостоен лично за принос към българския баскетбол. Призът му бе връчен от президента на федерацията Георги Глушков преди първата финална среща. Живков е десетият носител на златната баскетболна топка.

„Много съм щастлив, че стигнахме до тук и имаме този силен сезон, заяви Живков. Тази година е златна и ще остане паметна в историята на женския ни баскетбол. Благодаря на най-младата треньорска двойка Преслав Пешев и Радуле Распопович. На треньорите, работили през предходните години и постигнали успехи за Монтана. На състезателките, с които имаме шанс и които дадоха най-доброто от себе си. Сега ни предстои следващата крачка и тя е да участваме в турнира за Европейската купа през есента“, каза още Живков.

Заявката за следващия сезон е още по-амбициозна, а подготовката за него вече е започнала.

Д-р Даниела Стоянова
общопрактикуващ лекар,
специалист по
обща медицина

Всеки работен ден
от 8,00 до 13,00 часа

Набира
пациенти

Тел. за контакти:
096 389 346
„АПОЛОН-21“ ООД.

Монтана
ул. „Цар Борис III“ № 11
Поликлиника, кабинет 106

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

30 ч *Св. ап. Яков Зеведеев. Преп. Климент Песнописец. Св. Донат, еп. Еврейски (Тип. с. 278, т. 2 и с. 271, т. 5)

01 п Св. прор. Йеремия. Прпмчк Акакий Серски. Св. благов. Тамара, царица Грузинска

02 с *Св. цар Борис-Михаил. Св. Атанасий Велики (Тип. с. 290, т. 5) (Отдание на Неделя на Мироносиците – Тип. с. 463)

03 н ♣ 4 Неделя след Пасха – на Разслабления. Св. мчци Тимотей и Мавра. Св. мчк Ахмед. Преп. Петър, еп. Аргоски чудотворец. Гл. 3, утр. ев. 5, ап. Деян. 9:32-42 (с. 25), лит. ев. Ин 5:1-15 (с. 24) (Тип. с. 464)

04 п Св. примича Пелагия. Св. Силван, еп. Кесарийски

05 в Св. вмща Ирина. Преп. Иеракс Египетски (Отдание на Неделя на Разслабления - Тип. с. 465)

06 с ♠ Св. вмчк Георги Победоносец. Преполоwienie. Св. прав. Иов Многострадални. (Гергьовден) (виж Тип. с. 279, т. 4)

Инженерно чудо: САЩ и Израел бомбардираха 6 моста – иранските инженери ги възстановиха за 96 часа

> от стр. 5

Главният изпълнителен директор на Електроразпределителната компания на провинция Техеран заяви, че 99 електрически подстанции са били повредени по време на неотдавнашната война; Въпреки това, благодарение на навременната реакция на персонала, електрозахранването на населението не беше прекъснато в нито един момент.

Заместник-министърът на петрола Мохамад Садек Азимифар обяви, че нефтената инфраструктура ще възстанови 70 до 80 процента от капацитета си в рамките на един до два месеца.

Възстановяванията на Иран за по-малко от 40 часа бяха постигнати с нулева зависимост от външна логистика или чуждестранни изпълнители.

Посолството на Иран в България публикува в социалните медии на 13 април 2026 г. „Всичките шест железопътни обекта, засегнати от американско-ционистките атаки, са възстановени. Иранските инженери възстановиха мостовите за по-малко от 96 часа и железопътните услуги бяха напълно възобновени.“

Посолството на Иран в Обединеното кралство публикува с видео и фото доказателства: „Колко време отнема изграждането на мост? В Иран: от 40 до 100 часа.“

За разлика от страните, зависими от чуждестранна помощ или международни изпълнители, иранските екипи действат с изцяло местно оборудване, материали и експертиза, използвайки солидна мрежа от държавно подкрепяни инженерни фирми и изследователски институти. Ерата преди революцията, когато американски корпорации като Starrett Housing Corporation държаха монопол върху иранското строителство и над 80 процента от материалите бяха внесени от Съединените щати, беше заменена от ера на независимост. Иран сега произвежда 65 милиона тона цимент и 31 милиона тона стомана годишно, което го нарежда съответно на 6-то и 10-то място в света, и се е превърнал в третия по големина производител на декоративни и строителни панели в световен мащаб. Тази независимост не е просто икономическа, но и оперативна.

Заместник-министърът на пътищата и градското развитие подчерта, че изискването и възможността за разполагане на машини и съоръжения за бърз ремонт на магистрали в критични ситуации вече е стандартна клауза във всички инфраструктурни договори с инвеститори от частния сектор.

Предварително разположени звена за реагиране при извънредни ситуации, обучени специално за сценарии на инфраструктурна атака, бяха активирани в рамките на часове след ударите... Докато някои страни чакат американски експерти да предоставят инженерни решения, Иран възстановява енергийната и транспортната си инфраструктура със собствените си ръце. Крехкото прекратяване на огъня, започнало на 8 април 2026 г., може да се запази или да се провали, но независимо от това, което ще последва, Ислямската република вече демонстрира фундаментална стратегическа истина: никакво количество външна агресия не може трайно да дерайлира нация, която сама произвежда средствата за собствено възстановяване.

Опитите на врага да прекъсне снабдителните линии, да изолира региони и да сломи морала на цивилното население чрез саботаж на инфраструктурата се оказаха безполезни.

Инженерните умения на Иран за пореден път доказаха, че истинската сила не се крие само в издръжливостта на бетона и стоманата, а в ръцете на неговите граждани и визията на неговото ръководство.

Иван Кесич
16 April 2026
<https://www.presstv.ir>

Александър Симов: БСП се набута в пясъка на безкрайни компромиси

> от стр. 5

Кристи Петрова

- Ще има ли енергия Крум Зарков да продължи започнатото? Това няма как да се случи, ако партията не застане зад него. Какви са тенденциите към момента - повече критики или повече подкрепа има?

- Моята лична социология показва повече подкрепа. Защото Крум изкара една кампания, в която обиколи всяка част от България. Успя да даде на хората, лоялни на БСП, новия разказ на партията за това в каква посока се променя и аз смятам, че той е в състояние да изкара БСП от този изключително труден момент. Има енергията, има политическата визия. Може би ще се наложи да направи някои промени в своя управленски екип, но това вече е въпрос на неговите решения. Смятам, че той ще получи подкрепата на БСП на предстоящия пленум на партията. Убеден съм, че той ще бъде много остър за пореден път и ще е изключително брутален в някои изказвания и не смятам, че Крум трябва да плаща цената за соланата сметка, която БСП получи след годините, които изкара в безвремие.

- Няма да е честно спрямо Зарков, ако не се назоват и предишните лидери на БСП, които докараха левицата до това състояние. Кой допринесе най-много за краха, можем ли да визирираме периоди от време?

- Всичко започна някъде през 2020 г., когато в един момент трябваше да избере свой лидер на пряк избор. И когато това, което трябваше да бъде нормално политическо състезание и сблъсък на визии, се превърна в една Вартоломеева нощ на изключвания, задрасквания на социалисти и изхвърляния от партията. Това продължи и през 2021-2022 г. В един момент БСП беше нещо като карикатура на партия, защото всичките ни форуми се превръщаха не в място, където се ражда политика, а в място, където новините са около това кой е изключен, кой е премахнат. Ще бъда честен, аз съм бил част от тези процеси и невината съм виждал истината тогава, но сега започнах да разбирам, че това, което си причинихме, беше да обезкървим БСП по начин, по който тя никога не е била обезкървявана в своята история. Силата на БСП от 90-те години е в това, че тя е комбинация от много партии, които успяваха да раждат обща политическа цел. В един момент това започна да остава встрани, започнахме да се самоизключваме, да водим войни с президента, да водим войни на много фронтове и в крайна сметка това произвеждаше само новини за скандали. Междувременно Румен Радев излъчваше послание за сигурност, за една последователност на позициите и беше нормално една част от левите избиратели да видят в него алтернатива на всичко онова, от което БСП също беше част. Ето това сега е голямата задача пред нас – да създадем новия образ на БСП. Тези избори показаха нещо, което е изключително важно БСП да си направи като извод – младото поколение не е загубено за левите идеи. Виждам какво титанично разочарование тече в десните среди за това, че Gen Z от тяхната великолепа политическа фантазия не гласуват автоматично за десницата, а разказите за прогноли комунизъм по никакъв начин не ги впечатляват. Тоест ние имаме база, на която да стъпим и да се обърнем към тези млади хора. Като го казвам, знам колко лесно звучи на думи и колко трудно се осъществява на практика. Смятам, че БСП сега ще има достатъчно време да си обърне внимание – нещо, което тя с години не правеше, с години отлагаше разговора за вътрешните си проблеми и сега вече нямаме какво друго да правим. За съжаление не сме в парламента и сме длъжни да се посветим на БСП, ако искаме да я изкараме от това забвение, в което тя изпадна. Много ясно е, че времето ще работи и за нас в известна степен. „Прогресивна България“ в момента са на върха, техният резултат е изключително впечатляващ, консолидацията, която постигнаха, е изключително впечатляваща, но управлението в България е дяволски трудно – тепърва ще се сблъскат с редица проблеми. И тъй като „Прогресивна България“ отказа да се заявя като лява партия, то може би левите хора, които които гласуваха за друга сила, отново ще започнат да се оглеждат какво прави БСП и променила ли се е достатъчно, за да заслужи отново тяхното доверие. Това е нашият шанс.

- В БСП като партия със столетна история има много носталгия и консерватизъм. Не е ли по-лесно да се направи нова партия от нулата?

- Сигурно това е по-лесният вариант – да създадем нещо ново, ярко, абсолютно необременено с история. Същевременно аз смятам, че историята е най-големият плюс на БСП. Обичани, мразени, ние имаме най-дългата политическа тра-

диция от всички партии, които съществуват на сцената днес и успяхме да запазим тази традиция много дълго парламентарно представена. За съжаление днес ударът е жесток, но тази историческа традиция трябва да бъде съхранена. С други думи аз не съм склонен да търся нещо ново и различно. Това просто е запазен приоритет на десницата. Вижте какво остана от старото СДС. Хората, които бяха в старото СДС в момента са минали през десетки партии, които се отдаваха една след друга. Само че партията не е рокля за бал, която обличаш и захвърляш вечерта. Ние трябва да направим най-трудния баланс – да съчетаем историята и мисълта за бъдещето.

- Преди избори всички ухахват народа, след избори тръгват зловни нападки колко е прост, как си заслужава съдбата и кой щял да си стяга куфарите, за да напусне „тази територия“. Откъде разчитат да получат гласове „критиците“, ако не си харесват народа?

- За мен винаги това е било удивителната шизофрения на психодясното, те не заслужават друго определение. Всеки път, когато не бъдат избрани, а те никога не могат да бъдат избрани поради собствената си мизантропска природа, те винаги се обиждат на хората. Сега виждам отново десетки статуси за „дългото пипало на Кремъл“ и българските институции. Тези хора не разбраха едно нещо – че поставяйки разговора по този начин, те са обречени да го губят. Защото никой и в никакъв момент не е поставял под съмнение геополитически избор на България. Въобще когато паразитираш толкова дълго върху разказите за ужасното отровно минало, ти нямаш никаква ясна визия за бъдещето. Аз не мога да се обидя на българските граждани. Те след години на безвремие избрахха стабилно управление, защото искат най-накрая да получат някаква ясна перспектива за себе си. Пет години ситуацията в България прогресивно се влошаваше и продължава да се влошава и никой нищо не правеше. Дори в тази кампания разговорът за цените остана на второ място. Разговорът за войната, която се води практически през една държава от нас, по същия начин. И тук говорим за войната в Близкия изток. Ами хората просто потърсиха този, който успя да види техните страхове и да предложи, засега само на думи, да се надяваме и на практика, някакво решение на техните проблеми. Смятам, че БСП също трябва да се превърне в подобна партия. Ние не можем да сме партия на носталгията, както години се опитвахме да правим, тъй като носталгията върши работа до време.

- Това не е само ваш патент. ПП-ДБ се обидиха и на поколението Gen Z, което, противно на очакванията им, не ги припозна. В същото време голяма част от сините последователи продължават да се кланят на Иван Костов, който от 13 години не е в политиката. Защо поколението Gen Z да робува на стари кумири?

- Ето в това е големият парадокс – десницата, която твърди, че е основният модернизатор на българското общество и че са пазителите на тази модернизация, всъщност не предлага нищо модерно. Аз не съм видял от тях като дясна партия да ни предложат ярка икономическа програма вдясно, която аз сигурно няма да приема, но да ги видя, че те мислят за своите избиратели. Примерно за дребния бизнес. Те нищо подобно не правят. Ние сме захвърлени насред един разговор, от който излиза, че Ивайло Мирчев и компания са тези, които ни бранят от Кремъл, ама няма никакво значение как живеем ние тук, в тази държава, какви са цените, каква е икономиката, какво е развитието. Българската политика с години не водеше разговор по същностните теми, не даваше дума да се обели за неравенството, за бедността в България. И до днес, когато се постави проблематично темата за еврото, а тя е добре да се проблематизира, защото това е икономически разговор, всичко приключва с изявлението „ти си Путинист“. Не може да има нищо лошо от еврото. Ами може би има някои лоши неща. Не казвам, че споделям тази идея, но ето, идва някаква партия, която говори за това, предлага различен поглед и избира каймака от избирателите. Ако не тръгнем да обсъждаме важните теми, ние сме обречени. Нови партии идват, опитват се да правят нещо различно, някои може и да успеят, може и да се провалят, но ние никога няма да имаме политическа система, основана на здрав разум. И може би това е големият призив към всички – ако не върнем здравия разум в политиката, по-добре да ни раздадат усмирители ризи и всичко да се свършва.

<https://telegraph.bg>

Иран трябва да се оттегли от Договора за неразпространение на ядреното оръжие

Изглежда наложително Иран да се оттегли от Договора за неразпространение на ядрени оръжия (ДНЯО), тъй като членството в договора не е донесло никаква полза на Иран при използването на ядрена енергия за мирни цели.

ДНЯО е договор, който уж има за цел да подкрепи различни страни в производството и използването на мирна ядрена енергия. Въпреки факта, че режим като Израел никога не е бил член на този договор и не е бил подложен на натиск от световните военни сили да се присъедини, Иран винаги е бил член на ДНЯО.

В допълнение към ДНЯО, който служи като регулаторна и уж подкрепяща рамка в ядрената област, Иран е приел и Допълнителния протокол в различни споразумения, включително Съвместния всеобхватен план за действие (СВПД), и дори е отишъл отвъд Допълнителния протокол, за да демонстрира своята прозрачност и готовност да спазва надзора.

Членството в ДНЯО обаче не само не донесе никакви ползи за Иран по отношение на достъпа до мирна ядрена енергия, но всъщност само подпомогна шпионската дейност на Израел и Съединените щати срещу Иран. Враговете многократно са саботирали мирните ядрени съоръжения на Иран, използвайки информация от Международната агенция за атомна енергия (МААЕ) и, по възмутителен начин, са ги бомбардирани.

Сега, с невероятно безсрамен акт, генералният директор на Международната агенция за атомна енергия Рафаел Гроси, който по същество е марионетка на Съединените щати и израелския режим, непряко разреши ядрени бомбардировки срещу Иран, заявявайки, че само такава бомбардировка може да унищожи всички ядрени съоръжения на Иран.

Като се имат предвид подобни безсрамни изявления и историята на МААЕ, както и фактът, че ДНЯО не е донесъл никакви ползи на Иран, Иран трябва да се оттегли от този договор възможно най-скоро. Иран многократно е заявявал и все още твърдо вярва, че иска да използва ядрена енергия само за мирни цели, следователно няма причина да остане в договор, който служи само като инструмент за шпионаж за САЩ и Израел, насочен към подкопаване на това право на Иран. Преди няколко години Дейвид Олбрайт, известна фигура в САЩ, специализирана в ядрените въпроси, заяви открито в Конгреса на САЩ, че инспекторите на МААЕ действат като американска пехота.

26 март 2026 г.
<https://www.tasnimnews.ir>

Коментар: Едва ли само оттеглянето от договора за неразпространение ще е достатъчно за да гарантира мира на Иран. Очевидно е, че тази страна за втори път, за по-малко от година, става обект на агресия не защото има, а защото няма ядрено оръжие. Притежанието на ядрено оръжие, по мое мнение, е единствената гаранция, че никой няма да отправя заплахи, че ще бъде унищожена иранската цивилизация. При това Иран има потенциал да създаде ядрен потенциал за възпиране за много кратко време и можеше да го направи отдавна.

Слово плюс	Агенцията за Слово Плюс Адрес: Монтана, бул. „Пейо Яворов“ 1, БЦ „Огоста“, ет.4, офис 401 Тел.: 0876 307 732 ИЗДАТЕЛСТВО 0200 1210-0001 МАТРИЦЕН № 2150	e-mail: slovoplyus@abv.bg, slovoplus@yahoo.com
Издател: ИК „Слово плюс“ Монтана, бул. „Пейо Яворов“ 1, БЦ „Огоста“, ет.4, офис 401		
Параскева Маркова Главен редактор тел.: 0876 307 732	Екип Монтана 3400, п.к. 133, ул. „Пейо Яворов“ 1 БЦ „Огоста“, ет.4 офис 401	Екип Враца ул. „Цв. Кръстенякова“ №13 ОКС, 3000, п.к. 143, тел.: 0877 185 669
Милка Костадинова Първи зам. главен редактор тел.: 0888 530 931	Екип София тел.: 0887 901 058 0888 530 931	Екип Видин тел.: 0889 399 349 0885 708 703
Зам. главни редактори: Цветана Костова Каролина Краева Ненчо Славчев	Издателска кооперация „Слово плюс“ членува в Кооперативен съюз - Враца	
Гая Савестакиева Отговорен секретар	Печатница „БГ Принт“ Враца	

Северозападът не е географско понятие, а философия на живота

Писателят Юлий Йорданов разговаря с историите от първо лице

Проф. д-р Татяна ДРОНЗИНА

Юлий Йорданов

Аз не съм от тях.

Истинската причина да седна пред белия лист е фактът, че „Любов с вълчица“ ми дава възможност която отдавна търся – да преживея заедно с автора Северозапада. Мисля, че съпреживяването е най-големият дар, който, ние, обикновените читатели, можем да получим от един писател. Аз го получих. За пореден път. И съм благодарна на Юлий Йорданов.

Та за Северозапада.... не, това не е географско понятие, това е философия на живота; на оня живот, който може да се случи само далеч от столицата. Оставям на страна обстоятелството, че много от успешните и популярни телевизионни програми завоюваха престижа си именно благодарение на капитализирането на северозападните говори – няма нищо лошо в това да се посмееш над себе си и да дадеш шанс на другите да се посмеят. В тази връзка, все ми идва наум един мартенски следобед преди десетина години, когато събрани около маса с колеги – университетски преподаватели, си приказвахме и гледахме между другото осмомартенското шоу на Слави с главно действащо лице Мара Врачанка. Кой няма да се побърка от смях, като слуша как водещият я пита дали не се обижда, че не са ѝ дарили китка за празника, а тя, с цялата откровеност и искреност, на която е способен нашият край, му вика: „На мандръсана жена, цвече ѝ не трябва!“ Е, да не би да лъже? Не се смееше само една дама, врачанка, дъщеря на дипломати, завършила образованието си във Франция, високо интелигентна очарователна жена. Когато млъкнахме, тя ни изгледа критично и рече: „не можем да разберем защо се ората толкова смеат да слушат Слави, га он си приказва баш къ си трябва!“ Така си е, читателю – ако си от оная част на България, ще ме разбереш!

Но Юлий Йорданов не прави това, което правят телевизионните шоу програми – той не капитализира, не консумира езика, на който говори северозападняк; пълен с достопепие, уважение и смирение, той го преживява. И нещо повече – щедро споделя със своите читатели възможността да го съпреживеят заедно неговите дълбини и неговите мистерии. Кара ги да търсят смисъла му. Да се радват на малко грубия, но дълбок и тежък звук на лопатарите, който ехти в него; звук, който идва от дълбините на обикновения, в повечето случаи труден живот на онези хорица, които не ходят всяка седмица на театър, защото театър наблизко няма, но са съхранили – на пук на всичко – вълнуващия драматизъм на битието и идентичността си. За мене това беше най-вълнуващата част от текста... И тогава се запитах: колцина от нас си дават сметка, че за да се роди Иван Давидков или Йордан Радичков, някъде там, в дълбоката провинция, далеч от столицата и – как му казват сега мейнстрима, нали, на културата – трябва да звучи глухия тътен и необузданата енергия на народа ни, често изпращаща се в редовете на стотици никому неизвестни писатели и поети, чиито имена повечето от нас никога няма да узнаят. И напразно. Защото те създават живата тъкан на нашата култура; почвата, на която ще избуят лиризма на Давидков, магическия реализъм на Радичков, изисканите строфи на Рудников. Юлий Йорданов ни запознава с тях. Докато четях интервюта, очерците и рецензиите за тези местни творци, усещах как той им се кланя до пояс, и изпитах желание да направя същото. Благословен да си, приятелю, благословен да си и може би това е началото на осъществяването на една наша стара мечта – базирано в интернет издание, което периодично ще публикува произведения на извънстолични майстори на словото, а пъстрият гердан на тяхното творчество ще става достояние на все повече и повече хора.

С удоволствие открих великолепно чувство за хумор на Юлий Йорданов в разказа за нашия съгражданин Горо Виетнамеца. Циганин, каруцар и превозвач на въглища, зевзек и мечтател за нашивки и орденче, „душа волна, жадна за подвизи и героичество“. Е, как да му се сърдиш, че една заран метнал директора на предприятието с изречените по телефона думи: „Алооо, шефа на „Пренос – превоз“ ли е? Аз съм главният лекар на ломската болница. Веднага трябва да освободите от работа каруцаря Салко. Другарят Алков е избран да завърши

медицински курс и да замине за Виетнам да помага в борбата с империализма!“ И продължението, в което командирът на ломското военно поделение получава същия хабер: „Веднага обличате Салко Алков в униформа, правите му двадесетдневен медицински курс и го изпращате във Виетнам! Той е наше момче, храбро циганче и ще помага на бойците в джунглите!“ Смехът клокочи в гърлото ми, представям си как наш Салко наметнал бяла престилка, обикаля из болницата и докторите го учат как да превързвам рани от куршуми и мини...И митинга, оглавяван от баш партийците, който ги изпраща на гарата – то влакът е за София, ама всички мислят, че е за Виетнам...и как, като се разкрила заверата, ломският съд го осъдил на 4 години, но като излязъл, Салко не станал злобар, нито рецидивист, ами пак взел камшика да разкарва топливо и да радва хората....Е, кажете ми, къде другаде може да се случи това освен в северозапада? Същото свежо и добронамерено чувство за хумор блика от редовете на разказа за Кръстю Пишурка, влязал (и загубил, както често се случва на даскалите) в лют двубой с епископ Агапий от Враца за чувствата на хубавицата Цвета Кръстенякова... „Владика и даскал на дуел. Любовен триъгълник във Враца командва в зората просветното дело...“ А може би не само тогава?...Всичко се случва, приятели мои, хора сме... Северозападни музовирлъци, знаете.

Но в живота на Юлий Йорданов има един особен жалон – Яна Язова, единствената правописна грешка на проф. Балабанов. Юлий не само че откри неизвестни факти за раждането и живота ѝ в Лом, но направи и истински маратон в страната, за да изнесе истината за делото и творчеството ѝ. И разбира се, по-голямата част от целия този труд беше финансиран познаяте от кого. От самия него, разбира се. Не виждам друг по-добър пример за гражданска доблест, колегиален дълг и професионална отговорност.

Наистина, не познавам друг човек от моя край, който да се е срещал и интервюирал толкова майстори на перото, публични личности, учени, музиканти, обществени дейци, известни не само на българската, но и на световната културна общественост. Част от книгата е посветена именно на срещите на автора с тях. Колцина са тези, които могат да кажат „Повече от четвърт век се познаваме с Евтим Евтимов...“, който оценява помощта си за младия начинаещ литератор така: „Нищо особено не съм направил! Просто насърчих един млад владеец на перото!“ Или да напише за Иван Рудников: „Той говореше за литературата и поезията, за неща, които бяха непознати за нас, творците от дълбокия край на затънтения ъгъл на Българския Северозапад. Разговорът премина толкова топло, сърдечно и непринудено, че почувствахме нашия гост като изключително близък човек, като откопшен приятел събеседник, седнал и седящ на нашата черга“. Или да се осмели да назове един от очерците си „Микро-размисли за творческия космос на Иван Давидков“ като търси и намира многомерността на този творец: „От нашите разговори стигам до извода, че рисуването за него не бе занимание в свободното време, а още един начин да изрази своите мисли и чувства, за които белят лист е тесен“. Или да сподели за общуването си с Георги Алексиев – един от видните представители на българския магически реализъм следното: „С него се познавахме отблизко – не само като земляци, но и като приятели, и хора, обладани от перото. Включих касетофона и в пространството прозвуча благият глас на бай Георги. И споменът ме отведе...“ Къде те отведе, приятелю? При кого от майсторите на перото? Може би при Йордан Радичков, чиито разговори с Юлий Йорданов в книгата му „През февруари при бащата на „Януари“, се разглежда от мнозина като изповед, която ще служи на историята и поколенията, защото е искрена и автентична.

Запаленият огън, пукащите в камината дърва, топлото обръщение „бай“, чашите с гъсто червено вино, диалозите, уж обикновени на вид, но всъщност такива, каквито само творците могат да водят по между си и които често срещаме в текстовете на Юлий Йорданове, кажете ми, това не е ли разговор с историята от първо лице?...И не, това не изчерпва списъкът на забележителни хора, които разкриват сърцето си за него. Просто избрах тия, които са знакови за северозапада.

...А иначе, да се любиш с вълчица, тоест, да обладаш думата, която за Йорданов е като една вълчица, не е проста работа. Това е възможно само в магическите пространства на Северозапада, но даже там не е дадено на всеки. Някои го могат, други не. Пред погледа ви е книгата на един от тези, които доказаха, че го могат. Не я пропускайте тази „Любов с вълчица“.

Лом

Поетът Георги Атанасов избира родния си град за премиера на новата си книга

На 23 април, Световния ден на книгата и авторското право, поетът Георги Атанасов избира родния си град Лом за премиера на най-новата си книга "Кажи, ако знаеш". Почитатели на поезията и приятели на поета съпреживяха творчеството на Атанасов в една вълнуваща литературна вечер в Историческия музей.

„Стихове, чиято същност, сърцевина, се крие в самото заглавие. Поезия за търсенията на човека, преминали през горнилото на разума. Може би звучи малко парадоксално, дори абсурдно „поезия на разума“, но това е пътят, който Георги Атанасов – отдавна утвърдено и доказано име в българската литература, е избрал в последните си книги. Да пише не само със сърцето, а и с ума си, да търси отговор на вечните въпроси, които ни терзаят чрез образите, но и чрез знанието. Резултатът е впечатляващ – една дълбока и мъдра поезия, която увлича, всеки който са зачете в нея, поезия, която превръща читателя от пасивен наблюдател и слушател в спътник и съратник на автора в неговите нелеки пътувания, търсения и открития из бездните на космоса и човешката душа.“ – каза писателят и журналист Любомир Йорданов, който представи творбата.

„Трудна книга!“, оценява сам създаденото от него Георги Атанасов в предговора на стихосбирката, но с уточнението, че това е неговият избор на човешки и поетичен път, защото „Животът без труд е смърт!“.

"Моето въображение създава представи и аз се стремя тези представи да не станат шаблони, което литературата ни би трябвало да понася. А за съмнението – трудно ми е да приема, че всичко, което знаем, че е точно така, че това е точно истината, защото човек най-лесно приема за истина онова, което му върши работа“, сподели Георги Атанасов.

Според поета "Кажи, ако знаеш" като заглавие на новата стихосбирка е повече провокация, отколкото носи същността на книгата: "Кажи, ако знаеш" е моят призив, че трябва да се пише, когато има какво да кажеш. Напоследък се начетохм на литература, която нищо не ти казва. Нищо не остава у човека, а писменото слово, писмеността още в зародиша си е, за да записваш някакво знание“.

Георги Атанасов е автор на седемнадесет книги с поезия, белетристика, изследвания и литература за деца. Роден е през 1951 г. в Лом. Завършва Висшето военно-артилерийско училище в Шумен, а по-късно и специалността "Редакционно-издателска дейност" във Факултета по журналистика на Софийския университет. Служил е като офицер от артилерията в гарнизоните Кърджали и Момчилград, а след това посвещава години на работа в областта на книгата и културата, като старши редактор и главен редактор във Военното издателство, редактор в списание "Български воин" и вестник "Българска армия", както и като ръководител на културните дейности в армията и управител на Централния военен клуб. Носител е на националната награда за поезия "В полите на Витоша".

Неговият поетически път преминава през десетилетия и книги, които изграждат последователна философска линия за човека и духа на времето.